

Bruxelles, 05.03.2021
C(2021) 1455 final

OBAVIJEST KOMISIJE

Smjernice za primjenu Uredbe (EU) 2019/515 Europskog parlamenta i Vijeća od 19. ožujka 2019. o uzajamnom priznavanju robe koja se zakonito stavlja na tržište u drugoj državi članici i stavljanju izvan snage Uredbe (EZ) br. 764/2008

(Tekst značajan za EGP)

Sadržaj

1.	UVOD.....	3
2.	PODRUČJE PRIMJENE UREDBE (ČLANAK 2. UREDBE).....	4
2.1.	Roba koja se zakonito stavlja na tržište u drugoj državi članici.....	4
2.1.1.	<i>Roba .....</i>	<i>4</i>
2.1.2.	<i>Zakonito stavljanje na tržište u drugoj državi članici.....</i>	<i>4</i>
2.2.	„Administrativne odluke” na temelju Uredbe	5
2.2.1.	<i>Što je administrativna odluka? .....</i>	<i>5</i>
2.2.2.	<i>Prvi kriterij: nacionalna tehnička pravila – temelj za administrativnu odluku....</i>	<i>5</i>
2.2.3.	<i>Drugi kriterij: izravan ili neizravan učinak administrativne odluke jest ograničavanje ili uskraćivanje pristupa tržištu u državi članici odredišta .....</i>	<i>7</i>
2.2.4.	<i>Nacionalna tehnička pravila i postupci prethodnog odobrenja .....</i>	<i>9</i>
2.2.5.	<i>Neki slučajevi u kojima se ne primjenjuje Uredba (EU) 2019/515 .....</i>	<i>9</i>
3.	KAKO FUNKCIONIRA UZAJAMNO PRIZNAVANJE NA TEMELJU UREDBE?	10
3.1.	Zakonito stavljanje robe na tržište u državi članici podrijetla.....	10
3.2.	Prodaja robe u drugoj državi članici.....	10
3.3.	Informacije o ocjeni.....	10
3.4.	„Izjava o uzajamnom priznavanju” (članak 4. Uredbe)	10
3.4.1.	<i>Sadržaj i struktura izjave .....</i>	<i>12</i>
3.4.2.	<i>Jezik izjave .....</i>	<i>13</i>
3.4.3.	<i>Tko može sastaviti izjavu?.....</i>	<i>13</i>
3.4.4.	<i>Što ako je izjava samo djelomično potpuna? .....</i>	<i>14</i>
3.4.5.	<i>Kako se i kada izjava može upotrebljavati?.....</i>	<i>14</i>
3.4.6.	<i>Kako dostaviti dokumente .....</i>	<i>15</i>
3.5.	Ocjena nadležnog tijela (članak 5. stavak 1. Uredbe)	15
3.5.1.	<i>Legitimni razlozi od javnog interesa.....</i>	<i>15</i>
3.5.2.	<i>Načelo proporcionalnosti .....</i>	<i>16</i>
3.6.	Privremena suspenzija pristupa tržištu (članak 6. Uredbe)	18
3.7.	Administrativna odluka (članak 5. stavci od 9. do 13. Uredbe).....	19
3.8.	Obavješćivanje Komisije i drugih država članica	20
3.9.	Pravna sredstva protiv administrativne odluke.....	21
3.10.	Što je SOLVIT?.....	21
3.11.	SOLVIT i postupak rješavanja problema na temelju članka 8. Uredbe	22

3.12.	Mišljenje Komisije u kontekstu postupka rješavanja problema iz članka 8. Uredbe	23
3.13.	Uloga kontaktnih točaka za proizvode (članak 9. Uredbe)	24
3.14.	Administrativna suradnja (članak 10. Uredbe).....	25
4.	PRETHODNA OCJENA NACIONALNIH TEHNIČKIH PRAVILA – DIREKTIVA (EU) 2015/1535 I KLAUZULA O JEDINSTVENOM TRŽIŠTU	25
5.	VEZA IZMEĐU UREDBE (EU) 2019/515 I DIREKTIVE 2001/95/EZ	27
5.1.	Mjere o proizvodima koji predstavljaju rizik za zdravlje i sigurnost potrošača....	27
5.2.	Mjere o proizvodima za potrošače koji predstavljaju druge rizike	27

1. UVOD

Uredba (EU) 2019/515 o uzajamnom priznavanju robe koja se zakonito stavlja na tržište u drugoj državi članici¹ („Uredba”) počela se primjenjivati 19. travnja 2020. i zamijenila je Uredbu (EZ) br. 764/2008². Cilj je te uredbe ojačati funkcioniranje jedinstvenog tržišta poboljšanjem primjene načela uzajamnog priznavanja i uklanjanjem neopravdanih prepreka trgovini (članak 1. stavak 1. Uredbe).

Svrha je ovih Smjernica pomoći poduzećima i nadležnim nacionalnim tijelima u primjeni Uredbe³. Međutim, pravnu snagu ima isključivo tekst Uredbe. Tumačenje zakonodavstva EU-a u isključivoj je nadležnosti Suda Europske unije („Sud”).

Načelo uzajamnog priznavanja proizlazi iz sudske prakse Suda o člancima 34. i 36. Ugovora o funkcioniranju Europske unije (UFEU). U Uredbi se utvrđuju pravila i postupci za primjenu načela uzajamnog priznavanja u pojedinačnim slučajevima (članak 1. stavak 2. Uredbe).

Članci 34. i 36. UFEU-a primjenjuju se ako ne postoje pravila Unije o usklađivanju koja obuhvaćaju robu ili određene aspekte robe.

Prema članku 34. UFEU-a, „[k]oličinska ograničenja uvoza i sve mjere s istovrsnim učinkom zabranjeni su među državama članicama”.

U članku 36. UFEU-a navodi se sljedeće:

Odredbe članaka 34. i 35. ne isključuju zabrane ili ograničenja uvoza, izvoza ili provoza robe koji su opravdani razlozima javnog morala, javnog poretka ili javne sigurnosti; zaštite zdravlja i života ljudi, životinja ili biljaka; zaštite nacionalnog blaga umjetničke, povijesne ili arheološke vrijednosti; ili zaštite industrijskog i trgovačkog vlasništva. Međutim, te zabrane ili ograničenja ne smiju biti sredstvo proizvoljne diskriminacije ili prikrivenog ograničavanja trgovine među državama članicama.

Mjere ograničavanja mogu se opravdati i drugim ciljevima utvrđenima u sudskoj praksi Suda (takozvani obvezni zahtjevi).

Sud je na temelju članaka 34. i 36. osmislio načelo uzajamnog priznavanja:

- države članice ne smiju na svojem državnom području zabraniti prodaju robe koja se zakonito stavlja na tržište u drugoj državi članici,
- države članice mogu ograničiti ili uskratiti stavljanje na tržište robe koja je zakonito stavljena na tržište u drugoj državi članici ako je takvo ograničenje ili uskraćivanje opravdano zbog razloga utvrđenih u članku 36. UFEU-a ili na temelju drugih razloga od javnog interesa, priznatih u sudskoj praksi Suda.

---

¹ Uredba (EU) 2019/515 Europskog parlamenta i Vijeća od 19. ožujka 2019. o uzajamnom priznavanju robe koja se zakonito stavlja na tržište u drugoj državi članici i stavljanju izvan snage Uredbe (EZ) br. 764/2008, SL L 91, 29.3.2019., str. 1.–18.

² Uredba (EZ) br. 764/2008 Europskog parlamenta i Vijeća od 9. srpnja 2008. o utvrđivanju postupaka koji se odnose na primjenu određenih nacionalnih tehničkih propisa na proizvode koji se zakonito stavljaju na tržište u drugoj državi članici i o stavljanju izvan snage Odluke br. 3052/95/EZ, SL L 218, 13.8.2008., str. 21.

³ Vidjeti Komunikaciju Komisije COM(2017) 787 final od 19. prosinca 2017., *Paket o robi: Jačanje povjerenja u jedinstveno tržište* i uvodnu izjavu 5. Uredbe.

2. PODRUČJE PRIMJENE UREDBE (ČLANAK 2. UREDBE)

Uredba se primjenjuje na: 1. robu bilo koje vrste koja se zakonito stavlja na tržište u drugoj državi članici i 2. administrativne odluke koje je nadležno tijelo države članice odredišta donijelo ili koje treba donijeti u odnosu na svu takvu robu. Da bi bile obuhvaćene područjem primjene Uredbe, administrativne odluke moraju biti utemeljene na nacionalnom tehničkom pravilu koje se primjenjuje u državi članici odredišta te njihov izravan ili neizravan učinak mora biti ograničavanje ili uskraćivanje pristupa tržištu u državi članici odredišta (članak 2. stavak 1. Uredbe).

Odluka o tome može li se na robu primijeniti načelo uzajamnog priznavanja nije uvijek jednostavna. To je posljedica toga što se članci 34. i 36. UFEU-a, a time i uzajamno priznavanje, primjenjuju na vrlo širok raspon robe ili aspekte robe koji nisu u potpunosti obuhvaćeni zakonodavstvom Unije o usklađivanju.

2.1. Roba koja se zakonito stavlja na tržište u drugoj državi članici

2.1.1. Roba

Uredba se primjenjuje na robu bilo koje vrste, uključujući poljoprivredne proizvode. Pojam „poljoprivredni proizvodi” obuhvaća proizvode ribarstva, kako je predviđeno člankom 38. stavkom 1. UFEU-a (članak 2. stavak 1. i uvodna izjava 12. Uredbe).

Uredba se primjenjuje na robu koja podliježe članku 34. UFEU-a (članak 1. stavak 2. Uredbe). Prema sudskoj praksi Suda, „samo proizvodi koji se mogu vrednovati novcem i koji kao takvi mogu biti predmetom trgovinskih transakcija pripadaju području primjene slobodnog kretanja robe”⁴.

2.1.2. Zakonito stavljanje na tržište u drugoj državi članici

Uredba se primjenjuje na robu koja se zakonito stavlja na tržište u drugoj državi članici (članak 1. stavak 2. Uredbe).

U skladu s člankom 3. stavkom 1. Uredbe roba „zakonito stavljen[a] na tržište u drugoj državi članici” znači da je roba „u skladu s odgovarajućim pravilima koja se primjenjuju u toj državi članici ili da ne podliježe takvim pravilima u toj državi članici i da je stavljena na raspolaganje krajnjim korisnicima u toj državi članici” (članak 3. stavak 1. Uredbe). Ta glavna definicija obuhvaća dva kriterija navedena u dvjema natuknicama u nastavku.

- **Prvi je kriterij** da predmetna roba ili roba te vrste mora biti u skladu s odgovarajućim pravilima koja se primjenjuju u državi članici podrijetla ili da ne podliježe takvim pravilima u toj državi članici. Iz toga proizlazi da je na pitanje usklađenosti robe s nacionalnim tehničkim pravilima te države članice jednostavnije odgovoriti ako ne postoje relevantna nacionalna tehnička pravila koja se odnose na određenu robu u državi članici podrijetla. Ako u državi članici podrijetla postoje nacionalna tehnička pravila, za dokazivanje usklađenosti u nekim slučajevima mogu biti dovoljne informacije o obilježjima robe i upućivanja na nacionalno pravo. U drugim slučajevima može biti potrebna odluka o prethodnom odobrenju. Treba imati na umu da države članice mogu upotrebljavati vrlo različite sustave za kontrolu robe prije (postupci prethodnog

---

⁴ Presuda od 14. travnja 2011., *Vlaamse Dierenartsenvereniging i Janssens*, spojeni predmeti C- 42/10, C- 45/10 i C- 57/10, EU:C:2011:253, točka 68. i sudska praksa navedena u toj točki.

odobrenja) ili nakon što je se stavi na tržište (nadzor tržišta). Ti različiti sustavi uključuju situacije u kojima određena roba uopće nije regulirana, odnosno u kojima ne mora biti usklađena s nacionalnim pravnim zahtjevima. To što se u jednoj državi članici „usklađenost s odgovarajućim pravilima” za robu uvjetuje prethodnim odobrenjem ne znači nužno da će to odobrenje biti potrebno za zakonito stavljanje te robe na tržište u drugoj državi članici. Različiti zahtjevi u državama članicama ne utječu na koncept zakonitog stavljanja na tržište.

- **Drugi kriterij** koncepta zakonitog stavljanja na tržište odnosi se na to da je roba stavljena na raspolaganje krajnjim korisnicima u toj državi članici. U članku 3. stavku 2. Uredbe „stavljanje na raspolaganje na tržištu” definira se kao „svaka isporuka robe, uz plaćanje ili besplatno, za distribuciju, potrošnju ili upotrebu na tržištu unutar državnog područja pojedine države članice u okviru trgovačke djelatnosti”. Sve dokumente u kojima su navedeni: i. nedvosmisleni podaci za identifikaciju robe ili vrste robe te za identifikaciju dobavljača, kupaca ili krajnjih korisnika i ii. informacije o datumu, kao što je račun, trebalo bi smatrati potrebnim i dostatnim dokazima o ispunjavanju kriterija.

2.2. „Administrativne odluke” na temelju Uredbe

2.2.1. Što je administrativna odluka?

U članku 2. stavku 1. Uredbe utvrđeno je da se Uredba primjenjuje na „administrativne odluke” koje je nadležno tijelo države članice odredišta donijelo ili koje treba donijeti u odnosu na svu takvu robu koja se zakonito stavlja na tržište u drugoj državi članici ako administrativna odluka ispunjava sljedeće **kriterije**:

- (a) temelj je administrativne odluke nacionalno tehničko pravilo koje se primjenjuje u državi članici odredišta; i
- (b) izravan ili neizravan učinak administrativne odluke jest ograničavanje ili uskraćivanje pristupa tržištu u državi članici odredišta.

U članku 2. stavku 1. Uredbe nadalje se utvrđuje da izraz „administrativna odluka” obuhvaća sve administrativne korake koji se temelje na nacionalnom tehničkom pravilu i čiji je pravni učinak jednak ili u bitnome jednak učinku iz točke (b).

To znači da se administrativni korak ne mora nužno nazivati „odlukom”. Važno je odnosi li se taj korak na robu koja se zakonito stavlja na tržište u drugoj državi članici i ispunjava li oba prethodna uvjeta pod (a) i (b).

2.2.2. Prvi kriterij: nacionalna tehnička pravila – temelj za administrativnu odluku

U skladu s člankom 2. stavkom 2. Uredbe, za potrebe Uredbe „nacionalno tehničko pravilo” jest svaka odredba zakona, propisa ili druga administrativna odredba države članice koja ima sljedeća obilježja:

- a) njome su obuhvaćeni roba ili aspekti robe koji nisu predmet usklađivanja na razini EU-a;
- b) njome se zabranjuje stavljanje na raspolaganje robe ili robe određene vrste na tržištu u toj državi članici ili se utvrđuje obvezna usklađenost s tom odredbom, *de facto* ili *de jure*, kad god se roba ili roba određene vrste stavlja na raspolaganje na tom tržištu; i
- c) za nju vrijedi barem jedan od sljedećih kriterija:

- njome se utvrđuju obilježja koja se zahtijevaju za tu robu ili za robu određene vrste, kao što su njezine razine kvalitete, uporabljivosti ili sigurnosti, ili njezine dimenzije, uključujući zahtjeve koji se primjenjuju na tu robu u pogledu naziva pod kojima se prodaje, terminologije, simbola, ispitivanja i metoda ispitivanja, pakiranja, obilježavanja ili označivanja te postupaka ocjenjivanja sukladnosti⁵,
- u svrhu zaštite potrošača ili okoliša njome se uvode drugi zahtjevi u pogledu robe ili robe određene vrste koji utječu na životni ciklus robe nakon njezina stavljanja na tržište u toj državi članici. Oni uključuju uvjete upotrebe, recikliranja, ponovne upotrebe ili zbrinjavanja ako takvi uvjeti mogu znatno utjecati na sastav ili prirodu te robe ili na njezino stavljanje na tržište u toj državi članici.

Članak 2. stavak 2. točka (c) Uredbe temelji se na članku 1. stavku 1. točkama (c) i (d) Direktive (EU) 2015/1535⁶ („Direktiva o transparentnosti”) te članku 1. stavcima 2. i 3. njezine prethodnice, Direktive 98/34/EZ⁷. Stoga se korisne referentne točke mogu pronaći u sudskoj praksi povezanoj s tim odredbama⁸. Važno je napomenuti da se nacionalna tehnička pravila koja podliježu Direktivi o transparentnosti, a ne priopće se u fazi izrade nacрта, ne mogu primijeniti na pojedince⁹. Postupak obavješćivanja na temelju Direktive o transparentnosti opisan je u poglavlju 4. ovih Smjernica.

Osim toga, kad je riječ o konceptu *pravila koja znatno utječu na stavljanje na raspolaganje robe na tržištu*, treba napomenuti da se, prema sudskoj praksi Suda, ograničenja upotrebe određene robe mogu smatrati preprekama njezinom slobodnom kretanju jer utječu na ponašanje potrošača. Potrošači neće kupovati robu koju neće moći upotrebljavati. U trima natuknicama u nastavku razmatraju se specifični primjeri te sudske prakse.

- Na primjer, Sud je u presudi u predmetu *Komisija protiv Italije* smatrao da je zabrana upotrebe motocikala s vučnim prikolicama mjera s istovrsnim učinkom kao i količinska ograničenja uvoza. To se primjenjuje na stupanj u kojem će zabrana spriječiti pristup predmetnom tržištu za prikolice koje su posebno konstruirane za motocikle ako znatno utječe na ponašanje potrošača i sprečava potražnju na predmetnom tržištu za takve prikolice¹⁰. Kada potrošači znaju da im nije dopušteno upotrebljavati motocikl s

⁵ Ova točka obuhvaća i sljedeće: i. proizvodne metode i postupke koji se koriste kod poljoprivrednih proizvoda iz članka 38. stavka 1. drugog podstavka UFEU-a; ii. proizvodne metode i postupke koji se koriste kod proizvoda namijenjenih prehrani ljudi ili životinja i iii. proizvodne metode i postupke koji se odnose na druge proizvode ako oni utječu na obilježja tih proizvoda (vidjeti članak 2. stavak 3. Uredbe).

⁶ Direktiva (EU) 2015/1535 Europskog parlamenta i Vijeća od 9. rujna 2015. o utvrđivanju postupka pružanja informacija u području tehničkih propisa i pravila o uslugama informacijskog društva, SL L 241, 17.9.2015., str. 1.

⁷ Direktiva 98/34/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 22. lipnja 1998. o utvrđivanju postupka osiguravanja informacija u području tehničkih normi i propisa te pravila o uslugama informacijskog društva, SL L 204, 21.7.1998., str. 37.

⁸ Vidjeti, na primjer, presudu od 13. listopada 2016., *M. i S.*, C-303/15, EU:C:2016:771; presudu od 11. lipnja 2015., *Berlington*, C-98/14, EU:C:2015:386; presudu od 19. srpnja 2012., *Fortuna i drugi*, spojeni predmeti C-213/11, C-214/11 i C-217/11, EU:C:2012:495; presudu od 26. listopada 2006., *Komisija protiv Helenske Republike*, C-65/05, EU:C:2006:673; presudu od 8. studenoga 2007., *Schwibbert*, C-20/05, EU:C:2007:652; presudu od 21. travnja 2005., *Lindberg*, C-267/03, EU:C:2005:246; presudu od 26. rujna 2018., *Van Gennip i drugi*, C-137/17, EU:C:2018:771.

⁹ Presuda od 30. travnja 1996., *CIA Security protiv Signalson*, C-194/94, EU:C:1996:172.

¹⁰ Presuda od 10. veljače 2009., *Komisija protiv Italije*, C-110/05, EU:C:2009:66, točke 56.–58.

prikolicom konstruiranom posebno za njega, praktički nemaju interesa za kupnju te prikolice¹¹.

- Slično tome, u predmetu *Mickelsson*, koji se odnosio na nacionalne propise o određivanju plovnih putova i vodenih površina, Sud je naveo da bi ograničenje upotrebe proizvoda uvedeno tim propisima na državnom području države članice moglo, ovisno o njegovu opsegu, znatno utjecati na ponašanje potrošača. To pak može utjecati na pristup tog proizvoda tržištu te države članice¹². Potrošači znaju da je upotreba dopuštena tim propisima vrlo ograničena, pa je i njihov interes za kupnju proizvoda ograničen¹³. Sud je u tom pogledu smatrao da, ako nacionalni propisi o određivanju plovnih putova i vodenih površina sprečavaju korisnike osobnih plovila da ih upotrebljavaju za posebne i svojstvene namjene za koje su namijenjeni ili značajno ograničavaju njihovu upotrebu, takvi propisi imaju učinak ometanja pristupa navedene robe predmetnom domaćem tržištu i stoga predstavljaju mjere s istovrsnim učinkom kakav imaju količinska ograničenja uvoza¹⁴.
- Sud je protivnom članku 34. UFEU-a smatrao i zabranu primjene obojenih folija na stakla motornih vozila te je, među ostalim, naveo da potencijalni kupci, trgovci ili pojedinci gotovo uopće nisu zainteresirani za kupnju takvih folija jer znaju da je zabranjena njihova primjena na vjetrobransko staklo i stakla uz putnička sjedala u motornim vozilima¹⁵.

Važno je naglasiti da se Uredba ne primjenjuje na administrativne odluke koje se temelje na drugim vrstama mjera na koje se primjenjuje članak 34. UFEU-a, ali nisu nacionalna tehnička pravila, kao što su tehničke specifikacije sastavljene za potrebe postupaka javne nabave ili zahtjevi u pogledu upotrebe službenih jezika u dotičnoj državi članici (uvodna izjava 10. Uredbe).

Osim toga, članak 34. UFEU-a primjenjuje se na pravila o načinu prodaje samo ako se njima pravno ili činjenično uvodi diskriminacija na temelju podrijetla proizvoda¹⁶.

2.2.3. *Drugi kriterij: izravan ili neizravan učinak administrativne odluke jest ograničavanje ili uskraćivanje pristupa tržištu u državi članici odredišta*

Kako je navedeno u odjeljku 2.2.1., člankom 2. stavkom 1. točkom (b) Uredbe zahtijeva se da je „izravan ili neizravan učinak administrativne odluke [...] ograničavanje ili uskraćivanje pristupa tržištu u državi članici odredišta”.

U predmetu *Dassonville*¹⁷ Sud je ustanovio sljedeće: „Svi trgovinski propisi država članica koji mogu izravno ili neizravno, stvarno ili potencijalno, ograničiti trgovinu unutar [EU-a] smatraju se mjerama s istovrsnim učinkom kao količinska ograničenja.”.

---

¹¹ Presuda od 10. veljače 2009., *Komisija protiv Italije*, C-110/05, EU:C:2009:66, točka 57.

¹² Presuda od 4. lipnja 2009., *Mickelsson*, C-142/05, EU:C:2009:336, točka 26.

¹³ Presuda od 4. lipnja 2009., *Mickelsson*, C-142/05, EU:C:2009:336, točka 27.

¹⁴ Presuda od 4. lipnja 2009., *Mickelsson*, C-142/05, EU:C:2009:336, točka 28.

¹⁵ Presuda od 10. travnja 2008., *Komisija protiv Portugalske Republike*, C-265/06, EU:C:2008:210, točka 33.

¹⁶ Presuda od 24. studenoga 1993., *Keck i Mithouard*, spojeni predmeti C-267/91 i C-268/91, EU:C:1993:905, točke 16. i 17. Više informacija o načinu prodaje dostupno je u *Vodiču za primjenu odredaba Ugovora o slobodnom kretanju robe, 2010.*, odjeljak 3.1.10.

¹⁷ Presuda od 11. srpnja 1974., *Procureur du Roi protiv Benoît i Gustave Dassonville*, predmet C- 8/74, EU:C:1974:82.

Dobar primjer administrativnih odluka s izravnim učinkom ograničavanja ili uskraćivanja pristupa tržištu odluke su kojima se uskraćuje pristup tržištu nakitu koji je zakonito stavljen na tržište u drugoj državi članici jer taj nakit nema žig ili se žig ne priznaje u državi članici odredišta. Kod uzajamnog priznavanja često se nailazi na poteškoće u području plemenitih kovina.

Predmet C-525/14 *Komisija protiv Češke Republike* odnosio se na odluku Češke da odbije priznati žig neovisnog laboratorija za žigosanje WaarborgHolland, sa sjedištem u Nizozemskoj, koji ima podružnice u trećim zemljama i, slijedom toga, zahtjev označavanja predmetnih plemenitih kovina dodatnim češkim žigom. Sud je smatrao da se u skladu s tom praksom plemenite kovine označene žigovima nizozemskog laboratorija WaarborgHolland mogu staviti na tržište na državnom području Češke tek nakon što su bile predmet dodatnog nadzora i dodatno su označene jamstvenim žigom u Češkoj. Taj dodatni nadzor i označavanje jamstvenim žigom mogu otežati i poskupiti uvoz tih proizvoda iz drugih država članica na državno područje Češke. Ta se praksa stoga smatra zabranjenom na temelju članka 34. UFEU-a u odnosu na žigove utisnute u Nizozemskoj, a ne u podružnicama u trećim zemljama.

Kad je riječ o **neizravnom učinku** administrativnih odluka, važno je imati na umu da je dovoljno da administrativna odluka *može ograničiti ili uskratiti pristup tržištu* u državi članici odredišta. Odluka ima neizravan učinak ako sama po sebi ne ograničava ili ne uskraćuje pristup tržištu, ali barem može to učiniti u skladu s činjeničnim okolnostima i percepcijom koje prevladavaju u državi članici¹⁸.

Odluke koje imaju samo neizravan učinak na trgovinu unutar EU-a trebalo bi jasno razlikovati od odluka *čiji su učinci previše neizravni da bi imali bilo kakav učinak*. Sud je zaista smatrao, u određenim slučajevima¹⁹, da su učinci ograničavanja koje bi mjera mogla imati na slobodno kretanje robe *previše nesigurni i neizravni* da bi se smatralo da obveza koja se utvrđuje mjerom ometa trgovinu među državama članicama i da se njome krši članak 34. UFEU-a.

Međutim, ako se mjera *primjenjuje samo na dio državnog područja*, ali ima izravan ili neizravan učinak na slobodno kretanje robe, *smatrat će se ograničenjem* čak i ako je zemljopisno ograničena.

Na primjer, predmet *Ditlev Bluhme*²⁰ odnosio se na dansko zakonodavstvo kojim je na otoku Læsø zabranjen uzgoj pčela, osim podvrste tamne medonosne pčele Læsø, kako bi se spriječilo izumiranje te vrste. Unatoč tome što je mjera bila na snazi na tom relativno malom otoku u Danskoj, Sud je zaključio da je zabrana uvoza mjera s istovrsnim učinkom kao količinsko ograničenje i da to „ne mijenja činjenica da se predmetna mjera primjenjuje samo na dio državnog područja”²¹. Sud je odbacio argument da bi se zabranu uvoza robe (drugih vrsta pčela) koja je ograničena na dio državnog područja moglo izuzeti prema pravilu *de minimis* jer ta zabrana tek neznatno utječe na trgovinu među državama članicama. Međutim, utvrđeno je da je mjera opravdana na temelju članka 36. Ugovora zbog zaštite zdravlja i života životinja jer je opasnost od nestanka tamne medonosne pčele Læsø nesumnjivo stvarna ako se ta pčela pari sa zlatnim pčelama, budući da su geni tamne pčele recesivni.

---

¹⁸ Presuda od 8. rujna 2009., *Budějovický Budvar, národní podnik*, C-478/07, EU:C:2003:618, točke 81. i 82.

¹⁹ Presuda od 14. srpnja 1994., *Peralta*, C-379/92, EU:C:1994:296, točka 24.

²⁰ Presuda od 3. prosinca 1998., *Ditlev Bluhme*, C-67/97, EU:C:1998:584, točke 19. i 20.

²¹ *Ibidem*, točka 20.

2.2.4. Nacionalna tehnička pravila i postupci prethodnog odobrenja

Nacionalnim pravom ponekad se zahtijeva prethodno odobrenje prije stavljanja robe na tržište. Postupak prethodnog odobrenja znači administrativni postupak na temelju prava države članice kojim se od nadležnog tijela te države članice zahtijeva da, na osnovi zahtjeva gospodarskog subjekta, dade svoju službenu suglasnost prije nego što se roba može staviti na raspolaganje na tržištu u toj državi članici (članak 3. stavak 7. Uredbe).

Postupak prethodnog odobrenja nije sam po sebi nacionalno tehničko pravilo za potrebe Uredbe (članak 2. stavak 4. Uredbe). Stoga su odluke nadležnih tijela o ograničavanju ili uskraćivanju pristupa tržištu koje se temelje isključivo na razlogu što roba nema valjano prethodno odobrenje isključene iz područja primjene Uredbe (uvodna izjava 11. Uredbe).

Međutim, odluka da se prethodno odobrenje uskrati na temelju nacionalnog tehničkog pravila smatra se administrativnom odlukom na koju se primjenjuje Uredba ako ta odluka ispunjava ostale zahtjeve iz članka 2. stavka 1. prvog podstavka Uredbe (članak 2. stavak 4. Uredbe). To znači da ako se nacionalnim pravilom kojim se uspostavlja postupak prethodnog odobrenja primjenjuje nacionalno tehničko pravilo, svaka odluka da se prethodno odobrenje uskrati na temelju nacionalnog tehničkog pravila administrativna je odluka na temelju Uredbe. Podnositelj zahtjeva stoga može iskoristiti postupovnu zaštitu predviđenu Uredbom (uvodna izjava 11. Uredbe).

2.2.5. Neki slučajevi u kojima se ne primjenjuje Uredba (EU) 2019/515

Uredba se ne primjenjuje na odluke sudske prirode koje su donijeli nacionalni sudovi (članak 2. stavak 5. točka (a) Uredbe). To se odnosi na odluke nacionalnih sudova koji ocjenjuju zakonitost slučajeva u kojima roba koja se zakonito stavlja na tržište u jednoj državi članici nije dopušten pristup tržištu u drugoj državi članici (uvodna izjava 14. Uredbe).

Nadalje, Uredba se ne primjenjuje na odluke sudske prirode koje su donijela tijela za izvršavanje zakonodavstva tijekom istrage ili progona kaznenog djela u pogledu terminologije, simbola ili svih materijalnih upućivanja na protuustavne ili kriminalne organizacije ili kaznena djela rasističke, diskriminacijske ili ksenofobne prirode (članak 2. stavak 5. točka (b) Uredbe).

3. KAKO FUNKCIONIRA UZAJAMNO PRIZNAVANJE NA TEMELJU UREDBE?

3.1. Zakonito stavljanje robe na tržište u državi članici podrijetla

Ako se roba stavlja na tržište u drugoj državi članici i ne postoji zakonodavstvo Unije o usklađivanju, gospodarski subjekti prvo bi trebali osigurati da roba bude usklađena s pravilima (ili se uvjeriti da se na nju ne primjenjuju takva pravila) države članice podrijetla koja se primjenjuju na datum na koji se ta roba stavlja na tržište u državi članici odredišta te na koji je stavljena na raspolaganje krajnjim korisnicima u državi članici podrijetla. Ako je roba zakonito stavljena na tržište u državi članici podrijetla, gospodarski subjekti mogu se pozvati na načelo uzajamnog priznavanja pred nadležnim tijelima države članice odredišta.

3.2. Prodaja robe u drugoj državi članici

U članku 5. stavku 3. Uredbe navedeno je sljedeće:

Gospodarskom subjektu dopušta se stavljanje na raspolaganje robe na tržištu u državi članici odredišta dok nadležno tijelo provodi ocjenu iz stavka 1. ovog članka, i on to može nastaviti činiti osim ako primi administrativnu odluku o ograničavanju ili uskraćivanju pristupa tržištu za tu robu. Ovaj stavak ne primjenjuje se ako se ocjena provodi u okviru postupka prethodnog odobrenja ili ako nadležno tijelo privremeno suspendira stavljanje na raspolaganje na tržištu one robe koja podliježe toj ocjeni u skladu s člankom 6.

To znači da nakon što se ispune uvjeti iz prethodnog odjeljka 3.1., gospodarski subjekt u načelu može staviti robu na raspolaganje na tržištu u državi članici odredišta. Međutim, gospodarski subjekt trebao bi provjeriti postoji li u državi članici odredišta postupak prethodnog odobrenja. Ako je za stavljanje robe na tržište u državi članici odredišta potrebno prethodno odobrenje, gospodarski subjekt mora podnijeti zahtjev za to odobrenje prije nego što se roba stavi na raspolaganje na tom tržištu. Roba se ne može odmah staviti na raspolaganje na tržištu ako se primjenjuje postupak prethodnog odobrenja ili ako nadležno tijelo odluči privremeno suspendirati stavljanje na raspolaganje na tržištu robe koju to tijelo mora ocijeniti.

3.3. Informacije o ocjeni

Ako nadležno tijelo države članice odredišta kao dio provedbe nacionalnog tehničkog pravila namjerava ocijeniti robu koja podliježe Uredbi, gospodarski subjekt mora se bez odgode obavijestiti o pokretanju te ocjene (članak 5. stavak 1. Uredbe). Konkretno, nadležno tijelo mora obavijestiti gospodarski subjekt o: i. robi koja podliježe toj ocjeni; ii. nacionalnom tehničkom pravilu ili postupku prethodnog odobrenja koji se primjenjuje i iii. mogućnosti podnošenja izjave o uzajamnom priznavanju nadležnom tijelu (članak 5. stavak 2. Uredbe).

3.4. „Izjava o uzajamnom priznavanju” (članak 4. Uredbe)

Uredbom se proizvođaču, uvozniku ili distributeru omogućuje da sastavi dobrovoljnu izjavu (ili „vlastitu izjavu”) o zakonitom stavljanju robe na tržište za potrebe uzajamnog priznavanja („izjava o uzajamnom priznavanju”). Izjava o uzajamnom priznavanju pomaže poduzećima da dokažu da se roba zakonito stavlja na tržište u drugoj državi članici. Istodobno pomaže nadležnim tijelima u postupku ocjenjivanja robe na temelju članka 5. Uredbe i olakšava prekograničnu suradnju.

Nadležno tijelo države članice odredišta mora obavijestiti gospodarski subjekt ako namjerava ocijeniti stavlja li se određena roba zakonito na tržište u drugoj državi članici (članak 5. stavak 1. Uredbe). Uredbom se osigurava da cijeli postupak manje opterećuje gospodarski subjekt ako odluči dostaviti izjavu.

Ako se nadležnom tijelu države članice odredišta **dostavi izjava o uzajamnom priznavanju**, nadležno tijelo ne smije zahtijevati nikakve dodatne informacije i dokaze osim onih predviđenih Uredbom kako bi provjerilo stavlja li se roba zakonito na tržište u drugoj državi članici (članak 5. stavak 4. Uredbe).

Izjavi o uzajamnom priznavanju treba priložiti popratne dokaze potrebne za provjeru informacija navedenih u izjavi (članak 5. stavak 4. točka (a) Uredbe).

Upotreba dobrovoljne izjave ne sprečava nadležna tijela države članice odredišta: i. da ocijene robu kako bi utvrdila jesu li legitimni javni interesi obuhvaćeni primjenjivim nacionalnim tehničkim pravilom njihove države članice adekvatno zaštićeni uzimajući u obzir obilježja predmetne robe ili ii. da donesu administrativne odluke o ograničavanju ili uskraćivanju pristupa tržištu, pod uvjetom da su takve odluke opravdane.

Izjava o uzajamnom priznavanju trebala bi uvijek sadržavati točne i potpune informacije o robi (uvodna izjava 19. Uredbe). Trebalo bi je ažurirati kako bi se u obzir uzele sve promjene, primjerice promjene odgovarajućih nacionalnih tehničkih pravila (uvodna izjava 19. i članak 4. stavak 3. Uredbe).

Zbog promjene nacionalnih pravila mogu biti potrebne i promjene robe. Ako je određena roba usklađena s izmijenjenim tehničkim zahtjevima, ne bi je trebalo mijenjati. Međutim, ako su se nacionalna pravila države članice u kojoj se roba zakonito stavlja na tržište promijenila, a roba zbog toga više nije usklađena, roba se mora prilagoditi da bi bila usklađena sa zakonodavstvom te države članice. Gospodarski subjekt koji potpiše odgovarajući dio izjave odgovoran je za njezin sadržaj i točnost (članak 4. stavak 2. Uredbe).

Gospodarski subjekti mogu odlučiti da neće dostaviti izjavu o uzajamnom priznavanju.

U tom slučaju nadležna tijela mogu od gospodarskih subjekata zatražiti da dostave dokumentaciju i informacije najmanje 15 radnih dana nakon zahtjeva (članak 5. stavci 5. i 6. Uredbe). Komisija smatra da bi radi dobre uprave i pravne sigurnosti taj zahtjev za dostavljanje dokumentacije i informacija trebalo podnijeti u pisanom obliku. Dokumentacija i informacije koje nadležno tijelo može zatražiti trebali bi biti potrebni za ocjenu: i. obilježja dotične robe ili vrste robe i ii. zakonitog stavljanja robe na tržište u drugoj državi članici (članak 5. stavak 5. Uredbe). Međutim, u skladu s načelom proporcionalnosti nadležna tijela ne bi trebala tražiti više nego što je potrebno da bi se dokazala obilježja robe i da je roba zakonito stavljen na tržište. U tom smislu, primjer neproporcionalnog zahtjeva za popratne dokaze mogao bi biti zahtjev da gospodarski subjekt ishodi potvrdu o zakonitom stavljanju na tržište koju izdaje ministarstvo ili drugo administrativno tijelo u državi članici podrijetla.

Kad je riječ o izvješćima o ispitivanju ili potvrdama koje je izdalo tijelo za ocjenjivanje sukladnosti, u članku 5. stavku 8. Uredbe navodi se sljedeće:

Pri provedbi ocjenjivanja iz stavka 1. nadležna tijela država članica odredišta vode računa o sadržaju izvješća o ispitivanju ili potvrda koje je izdalo tijelo za ocjenjivanje sukladnosti i koje je dostavio gospodarski subjekt kao dio ocjene. Nadležna tijela država članica odredišta ne smiju odbiti izvješća o ispitivanju ili potvrde koje je izdalo tijelo za ocjenjivanje sukladnosti akreditirano za odgovarajuće područje aktivnosti ocjenjivanja sukladnosti u skladu s Uredbom (EZ) br. 765/2008 zbog razloga povezanih s osposobljenošću tog tijela.

To znači da ako je gospodarski subjekt dostavio potvrde tijela za ocjenjivanje sukladnosti akreditiranog za odgovarajuće područje ocjenjivanja sukladnosti u skladu s Uredbom (EZ) br. 765/2008, nadležno tijelo države članice odredišta ne bi trebalo tražiti potvrde drugog tijela za ocjenjivanje sukladnosti samo zbog sumnje u osposobljenost tijela za ocjenjivanje sukladnosti koje je izdalo potvrde.

3.4.1. Sadržaj i struktura izjave

U prilogu Uredbi utvrđena je struktura izjave o uzajamnom priznavanju, koja bi uvijek trebala sadržavati sve informacije navedene u prilogu (članak 4. stavak 1. Uredbe).

Izjava je podijeljena na dva dijela, a oba imaju svoj poseban cilj.

- U dijelu I. navedene su informacije o obilježjima robe ili vrste robe i o posebnim pravilima u državi članici u kojoj se roba zakonito stavlja na tržište.
- U dijelu II. navedene su informacije o stavljanju robe ili robe te vrste na tržište u državi članici podrijetla. Popratni dokazi za informacije iz tog dijela mogu, među ostalim, biti u obliku računa, dokumenta s dokazom o prodaji, porezne evidencije, prijava, dozvola, obavijesti upućenih tijelima/primljenih od tijela, potvrda ili izvoda iz javne evidencije.

Izjava o uzajamnom priznavanju za potrebe članka 4. Uredbe (EU) 2019/515 Europskog parlamenta i Vijeća

Dio I.

1. Jedinствена identifikacijska oznaka robe ili vrste robe: ... [*Napomena: unesite identifikacijski broj robe ili drugu referentnu oznaku kojom se na jedinstven način identificira roba ili vrsta robe*]
2. Ime/naziv i adresa gospodarskog subjekta: ... [*Napomena: unesite ime/naziv i adresu potpisnika dijela I. izjave o uzajamnom priznavanju: proizvođača i, ako je to primjenjivo, njegova ovlaštenog zastupnika, ili uvoznika ili distributera*]
3. Opis robe ili vrste robe koja je predmetom izjave o uzajamnom priznavanju: ... [*Napomena: opis bi trebao biti dovoljno detaljan da se roba može identificirati radi sljedivosti. Kada je to prikladno, opisu se može priložiti fotografija.*]
4. Izjava i informacije o zakonitosti stavljanja na tržište robe ili te vrste robe
  - 4.1. Prethodno opisana roba ili vrsta robe, uključujući njezina obilježja, u skladu je sa sljedećim pravilima koja se primjenjuju u ... [*Napomena: navedite državu članicu za koju se tvrdi da je roba ili ta vrsta robe zakonito stavljena na njezino tržište*]: ... [*Napomena: unesite naslov i upućivanje na službenu objavu za pojedinačna odgovarajuća pravila koja se primjenjuju u toj državi članici i referentnu oznaku odluke o odobrenju ako je roba podlijegala postupku prethodnog odobrenja*];
ili
prethodno opisana roba ili vrsta robe ne podliježe nikakvim odgovarajućim pravilima u ... [*Napomena: navedite državu članicu za koju se tvrdi da je roba ili ta vrsta robe zakonito stavljena na njezino tržište*].
  - 4.2. Referentna oznaka postupka ocjenjivanja sukladnosti koji se primjenjuje na robu ili tu vrstu robe ili referentna oznaka izvješća o ispitivanju za sva ispitivanja koja je provelo tijelo za ocjenjivanje sukladnosti, uključujući naziv i adresu tog tijela (ako je takav postupak proveden ili ako su takva ispitivanja provedena): ...

5. Sve dodatne informacije koje se smatraju relevantnima za ocjenu toga stavlja li se roba ili ta vrsta robe zakonito na tržište u državi članici navedenoj u točki 4.1.: ...
6. Ovaj dio izjave o uzajamnom priznavanju sastavljen je pod isključivom odgovornošću gospodarskog subjekta navedenog u točki 2.

Potpisano za i u ime:

(mjesto i datum):

(ime, funkcija) (potpis):

Dio II.

7. Izjava i informacije o stavljanju robe ili te vrste robe na tržište
  - 7.1. Roba ili ta vrsta robe opisana u dijelu I. stavlja se na raspolaganje krajnjim korisnicima na tržištu u državi članici navedenoj u točki 4.1.
  - 7.2. Informacija o tome da je roba ili ta vrsta robe stavljena na raspolaganje krajnjim korisnicima u državi članici navedenoj u točki 4.1., uključujući pojedinosti o datumu kada je roba prvi put stavljena na raspolaganje krajnjim korisnicima na tržištu u toj državi članici: ...
8. Sve dodatne informacije koje se smatraju relevantnima za ocjenu toga stavlja li se roba ili ta vrsta robe zakonito na tržište u državi članici navedenoj u točki 4.1.: ...
9. Ovaj dio izjave o uzajamnom priznavanju sastavljen je pod isključivom odgovornošću ... [*Napomena: unijeti ime/naziv i adresu potpisnika dijela II. izjave o uzajamnom priznavanju: proizvođača i, ako je to primjenjivo, njegova ovlaštenog zastupnika, ili uvoznika ili distributera*]

Potpisano za i u ime:

(mjesto i datum):

(ime, funkcija) (potpis):

3.4.2. Jezik izjave

Jezik izjave mora biti jedan od službenih jezika EU-a. Međutim, ako izjava nije na jeziku koji zahtijeva država članica odredišta, gospodarski subjekt mora prevesti izjavu o uzajamnom priznavanju na jezik koji zahtijeva država članica odredišta (članak 4. stavak 1. šesti podstavak Uredbe).

3.4.3. Tko može sastaviti izjavu?

Odredbama Uredbe koje se odnose na izjavu osigurava se potrebna ravnoteža između: i. davanja svim gospodarskim subjektima mogućnosti da sastave izjavu i ii. obveze odgovarajućeg gospodarskog subjekta da preuzme odgovornost za izjavu ili dijelove izjave koju sastavi.

Proizvođač robe ili robe određene vrste u najboljem je položaju da sastavi dobrovoljnu izjavu. Proizvođač može i opunomoćiti ovlaštenog zastupnika za sastavljanje izjave o uzajamnom priznavanju u njegovo ime i pod njegovom odgovornošću (članak 4. stavak 1. prvi podstavak

Uredbe). Izjavu može sastaviti i uvoznik ili distributer ako može pružiti dokaze potrebne za provjeru informacija iz izjave (članak 4. stavak 1. peti podstavak Uredbe).

Proizvođač (ili njegov ovlašten zastupnik ako je ovlašten za to) može unijeti samo informacije iz dijela I. izjave o uzajamnom priznavanju (npr. vrsta, opis, obilježja robe, primjenjivo pravilo (ako postoji) u državi članici za koju se tvrdi da je roba zakonito stavljena na njezino tržište, postupak ocjenjivanja sukladnosti ili izvješća o provedenim ispitivanjima itd.). U tim slučajevima informacije iz dijela II. izjave trebao bi unijeti uvoznik ili distributer (članak 4. stavak 1. četvrti podstavak Uredbe).

Gospodarski subjekti koji potpišu izjavu o uzajamnom priznavanju ili neki njezin dio odgovorni su za sadržaj i točnost informacija koje pružaju u izjavi. Odgovorni su u skladu s nacionalnim pravom, a ako se izjava mora prevesti, odgovorni su za točnost informacija koje prevedu (članak 4. stavak 2. Uredbe).

Gospodarski subjekti moraju osigurati i da se izjava o uzajamnom priznavanju redovito ažurira kako bi se uzele u obzir sve promjene informacija koje su unijeli (članak 4. stavak 3. Uredbe).

3.4.4. Što ako je izjava samo djelomično potpuna?

U skladu s člankom 4. stavkom 1. trećim podstavkom Uredbe izjava o uzajamnom priznavanju mora imati strukturu navedenu u dijelu I. i dijelu II. priloga i mora sadržavati *sve informacije navedene u prilogu*.

Stoga, ako izjava nije potpuna jer ne sadržava sve potrebne elemente, trebalo bi je smatrati nevažećom za potrebe članka 5. stavka 4. Uredbe. Kao rezultat toga primjenjivat će se članak 5. stavak 5. i članak 5. stavak 6. Uredbe i nadležno tijelo države članice odredišta može tražiti informacije potrebne za ocjenu. Gospodarskom subjektu trebalo bi dati najmanje 15 radnih dana da odgovori nakon što mu se uputi zahtjev da podnese dokumentaciju i informacije potrebne za ocjenu.

3.4.5. Kako se i kada izjava može upotrebljavati?

Nadležno tijelo države članice odredišta mora „bez odgode” obavijestiti dotični gospodarski subjekt ako namjerava ocijeniti stavlja li se roba zakonito na tržište u drugoj državi članici i, ako se zakonito stavlja na tržište, jesu li legitimni javni interesi obuhvaćeni primjenjivim nacionalnim tehničkim pravilom države članice odredišta adekvatno zaštićeni (članak 5. stavak 1. Uredbe).

U skladu s člankom 5. stavkom 2. Uredbe nadležno tijelo istodobno bi trebalo navesti:

- robu koja podliježe toj ocjeni,
- tehničko pravilo ili postupak prethodnog odobrenja koji se primjenjuje,
- mogućnost dostave izjave o uzajamnom priznavanju.

Gospodarski subjekt može odlučiti dostaviti izjavu o uzajamnom priznavanju s popratnim dokazima potrebnima za provjeru informacija navedenih u izjavi. To bi značilo manje opterećenja za gospodarski subjekt jer nadležno tijelo ne bi od njega trebalo tražiti nikakve druge informacije ili dokumentaciju za potrebe dokazivanja da se roba zakonito stavlja na tržište u drugoj državi članici (članak 5. stavak 4. Uredbe).

3.4.6. Kako dostaviti dokumente

Izjava i popratni dokazi moraju se dostaviti u roku koji ne smije biti kraći od 15 radnih dana nakon zahtjeva nadležnog tijela države članice odredišta (članak 5. stavak 6. Uredbe). Podnesak se može dostaviti u tiskanom obliku ili elektroničkim putem ili se može objaviti na internetu, u skladu sa zahtjevima države članice odredišta (članak 4. stavak 4. Uredbe).

3.5. Ocjena nadležnog tijela (članak 5. stavak 1. Uredbe)

Nadležno tijelo države članice odredišta može ocijeniti robu kako bi utvrdilo:

- stavlja li se roba ili roba te vrste zakonito na tržište u drugoj državi članici,
- i, ako se zakonito stavlja na tržište, jesu li legitimni javni interesi obuhvaćeni primjenjivim nacionalnim tehničkim pravilom države članice odredišta adekvatno zaštićeni uzimajući u obzir obilježja dotične robe.

Pristup tržištu države članice odredišta robe koja se zakonito stavlja na tržište u drugoj državi članici može se ograničiti ili uskratiti samo:

- 1) ako se nacionalnim tehničkim pravilom države članice odredišta nastoji ostvariti legitimni cilj od javnog interesa; i
- 2) ako je ograničenje ili uskraćivanje pristupa **proporcionalno**, što znači da je mjera **primjerena** za ostvarivanje cilja i **potrebna** (ne prelazi ono što je potrebno za ostvarivanje cilja).

Administrativne odluke o ograničavanju ili uskraćivanju pristupa tržištu u odnosu na robu koja se zakonito stavlja na tržište u drugoj državi članici ne bi se smjele temeljiti samo na tome da se robom koja se ocjenjuje legitimni javni cilj koji država članica nastoji ostvariti ispunjava na drukčiji način od načina na koji se taj cilj robom ispunjava u toj državi članici (uvodna izjava 5. Uredbe). Što znači da se robom legitimni javni cilj ispunjava na drukčiji način? To znači da bi se cilj koji nacionalni zakonodavac nastoji ostvariti mogao ispuniti čak i kad bi se, na primjer, robu ispitalo metodama ispitivanja u državi članici podrijetla koje su drukčije od metode koju je propisala država članica odredišta.

3.5.1. Legitimni razlozi od javnog interesa

Prema članku 36. UFEU-a, članci 34. i 35. UFEU-a ne isključuju zabrane ili ograničenja uvoza, izvoza ili provoza robe koji su opravdani razlozima: i. javnog morala; ii. javnog poretka ili javne sigurnosti; iii. zaštite zdravlja i života ljudi, životinja ili biljaka; iv. zaštite nacionalnog blaga umjetničke, povijesne ili arheološke vrijednosti ili v. zaštite industrijskog i trgovačkog vlasništva. Međutim, te zabrane ili ograničenja ne smiju biti sredstvo proizvoljne diskriminacije ili prikrivenog ograničavanja trgovine među državama članicama.

Osim razloga navedenih u članku 36. UFEU-a Sud je razradio „prevladavajuće razloge od javnog interesa” ili „obvezne zahtjeve”²². U predmetu *Cassis de Dijon*²³ Sud je objasnio da se prepreka slobodnom kretanju robe koja proizlazi iz razlika između nacionalnih zakonodavstava o prodaji proizvoda mora prihvatiti u mjeri u kojoj se te odredbe mogu

²² Sud ih je u predmetu *Cassis de Dijon* nazvao „obveznim zahtjevima”.

²³ Presuda od 20. veljače 1979., *Rewe-Zentral AG protiv Bundesmonopolverwaltung für Branntwein*, C-120/78, EU:C:1979:42, točka 13.

smatrati nužnima za zadovoljavanje obveznih zahtjeva, kao što su, posebice, učinkovitost poreznog nadzora, zaštita javnog zdravlja, stabilnost trgovačkih transakcija i zaštita potrošača. Sud može prihvatiti i druge razloge za opravdanost. To na primjer može biti zaštita temeljnih prava (npr. sloboda izražavanja i sloboda okupljanja prosvjednika²⁴), zaštita potrošača²⁵, zaštita djeteta²⁶ ili zaštita okoliša²⁷.

Više informacija o legitimnim razlozima od javnog interesa navedeno je u *Vodiču za primjenu odredaba Ugovora o slobodnom kretanju robe*²⁸.

3.5.2. Načelo proporcionalnosti

Odluka mora biti u skladu s načelom proporcionalnosti. To znači da administrativna odluka mora biti primjerena radi ostvarivanja postavljenog cilja i da ne smije prelaziti ono što je potrebno za ostvarivanje tog cilja.

U predmetu C-320/03, *Komisija protiv Austrije* Sud je naveo: „kako bi se ustvrdilo je li takvo ograničenje proporcionalno s obzirom na legitimni cilj koji se nastoji postići u ovom slučaju, točnije zaštita okoliša, treba utvrditi je li to ograničenje potrebno i primjereno za ostvarenje odobrenog cilja”²⁹.

Proporcionalnost nacionalnog tehničkog pravila temelj je za dokazivanje proporcionalnosti administrativne odluke koja se temelji na tom pravilu. Međutim, sredstva kojima treba dokazati proporcionalnost administrativne odluke treba utvrditi u svakom pojedinačnom slučaju (uvodna izjava 27. Uredbe).

U *Vodiču za primjenu odredaba Ugovora o slobodnom kretanju robe* nalaze se korisne informacije o testu proporcionalnosti.

U odjeljcima u nastavku navodi se nekoliko primjera načela proporcionalnosti.

a) *Je li mjera primjerena za postizanje cilja koji se nastoji ostvariti?*

Sud je procijenio primjerenost mjera za ostvarivanje cilja, među ostalim u predmetima navedenima u nastavku³⁰.

- U predmetu *Ålands Vindkraft* Sud je istaknuo da je upotreba obnovljivih izvora energije za proizvodnju električne energije korisna za zaštitu okoliša s obzirom na to da pridonosi smanjenju emisija stakleničkih plinova koji su među glavnim uzrocima

---

²⁴ Presuda od 12. lipnja 2003., *Schmidberger*, C-112/00, EU:C:2003:333: „ograničenje trgovine robom među državama članicama opravdano je legitimnim interesom zaštite temeljnih prava, u ovom slučaju slobode izražavanja i slobode okupljanja prosvjednika”.

²⁵ Presuda od 22. rujna 2016., *Europska komisija protiv Češke Republike*, C-525/14, EU:C:2016:714.

²⁶ Presuda od 14. veljače 2008., *Dynamic Medien Vertriebs GmbH protiv Avides Media AG*, C-244/06, EU:C:2008:85: zabrana uvoza japanskih crtanih filmova poznatih pod nazivom „anime” na DVD-u ili videokaseti iz Ujedinjene Kraljevine u Njemačku jer se na njima nije nalazila oznaka tog tijela koja pokazuje dob od koje djeca mogu gledati crtane filmove, pri čemu je zaštita djeteta bila opravdani razlog za zabranu.

²⁷ Presuda od 1. srpnja 2014., *Ålands Vindkraft AB protiv Energimyndigheten*, C-573/12, EU:C:2014:2037; presuda od 15. studenoga 2005., *Komisija protiv Austrije*, C-320/03, EU:C:2005:684.

²⁸ Vodič za primjenu odredaba Ugovora o slobodnom kretanju robe, 2010., <https://op.europa.eu/en/publication-detail/-/publication/a5396a42-cbc8-4cd9-8b12-b769140091cd>.

²⁹ Presuda od 15. studenoga 2005., *Komisija protiv Austrije*, C-320/03, EU:C:2005:684, točka 85.

³⁰ Više informacija dostupno je u Vodiču za primjenu odredaba Ugovora o slobodnom kretanju robe, 2010., <https://op.europa.eu/en/publication-detail/-/publication/a5396a42-cbc8-4cd9-8b12-b769140091cd>.

klimatskih promjena protiv kojih su se Europska unija i njezine države članice obvezale boriti³¹.

- Sud je u predmetu *Komisija protiv Italije* (prikolice) ustanovio da je zabrana upotrebe motocikala s vučnim prikolicama primjerena za potrebe osiguravanja sigurnosti na cestama³².
- Sud je u predmetu *Dynamic Medien* smatrao kako je zabrana prodaje i prijenosa poštom medija za pohranu slike koje nadležno tijelo nije ispitalo i klasificiralo za potrebe zaštite mladih i koji nemaju oznaku tijela na kojoj je navedena dob od koje ih djeca mogu gledati bez sumnje mjera primjerena za zaštitu djece od informacija i materijala štetnih za njihovu dobrobit³³.

b) *Je li mjera potrebna za ostvarenje tog cilja?*

Administrativna odluka proporcionalna je ako je primjerena, ali i potrebna za ostvarenje legitimnog cilja. U ovom dijelu ocjene potrebno je razmotriti sljedeće pitanje: nadilazi li administrativna odluka ono što je potrebno za ostvarivanje legitimnog cilja? Ako postoje manje ograničavajuća sredstva za ostvarenje istog cilja, administrativna odluka nadilazi ono što je potrebno. U primjerima u nastavku prikazuju se pitanja koja treba postaviti da bi se ocijenilo je li administrativna odluka potrebna.

- U predmetu *Komisija protiv Češke Republike* Sud je istaknuo da u okviru borbe protiv prijevara koju vode kako bi na svojem području osigurale zaštitu potrošača države članice imaju pravo smatrati da jamstveni žigovi utisnuti na području treće zemlje ne nude razinu zaštite potrošača jednaku onoj koju nude jamstveni žigovi koje su neovisna tijela utiskivala na području država članica (osim ako država članica koja uvozi iz trećih zemalja, s ekvivalentnim sustavom utiskivanja žigova, provodi provjere robe i rezultati ispunjavaju zahtjeve te države članice³⁴). Međutim, Sud je utvrdio da mjera nije proporcionalna cilju koji se nastojao ostvariti jer se isti cilj mogao ostvariti drugim, manje ograničavajućim mjerama. Prvo, češka su tijela mogla tražiti pisani dokaz od uvoznika kojim on potvrđuje mjesto na kojem je provedeno označivanje predmetnim žigom kao i, ako je to potrebno, mjesto puštanja u slobodan promet i zakonitog stavljanja na tržište predmetnih plemenitih kovina u EU-u. Drugo, češka su tijela mogla ograničiti odbijanje priznavanja WaarborgHollandovih žigova samo na one slučajeve u kojima je doista opravdano da češka tijela, u svrhu zaštite potrošača, provedu dodatni nadzor navedenih kovina, osobito u slučajevima uvoza iz trećih zemalja³⁵.
- U predmetu *Ålands Vindkraft* vjetroelektrani u Finskoj odbijeno je švedsko odobrenje za dodjelu certifikata električne energije jer su ti certifikati rezervirani samo za postrojenja za proizvodnju zelene električne energije koja su smještena u Švedskoj. Međutim, Sud je smatrao da je mjera proporcionalna, uz objašnjenje kako se ne čini da je Švedska povrijedila načelo proporcionalnosti samim time što je ograničila pogodnosti

---

³¹ Presuda od 1. srpnja 2014., *Ålands Vindkraft AB protiv Energimyndigheten*, C-573/12, EU:C:2014: 2037, točka 78.

³² Presuda od 10. veljače 2009., *Komisija protiv Italije*, C-110/05, EU:C:2009:66, točka 64.

³³ Presuda od 14. veljače 2008., *Dynamic Medien Vertriebs GmbH protiv Avides Media AG*, C-244/06, EU:C:2008:85, točka 47.

³⁴ Presuda od 22. rujna 2016., *Europska komisija protiv Češke Republike*, C-525/14, EU:C:2016:714, točke 54. i 55.

³⁵ Presuda od 22. rujna 2016., *Europska komisija protiv Češke Republike*, C-525/14, EU:C:2016:714, točke 65. i 66.

programa potpora koji primjenjuje zelene certifikate samo na zelenu električnu energiju proizvedenu na državnom području. Države članice imaju obvezni nacionalni cilj za obnovljivu energiju (utvrđen razmjerno), a pridonijeti mu mogu samo električnom energijom proizvedenom u njihovim postrojenjima. Kao rezultat toga Švedska je imala legitimno pravo smatrati da takvo teritorijalno ograničenje ne prelazi ono što je nužno za postizanje cilja povećanja proizvodnje i, neizravno, potrošnje zelene električne energije u Europskoj uniji, kojemu teže taj nacionalni program i Direktiva 2009/28 u okviru koje se primjenjuje³⁶.

- U predmetu *Dynamic Medien* Sud je na sljedeći način ocijenio je li mjera potrebna: kad je riječ o materijalnom području primjene zabrane, pravom o zaštiti mladih ne isključuju se svi oblici stavljanja na tržište neprovjerenih medija za pohranu slike. Iz odluke je jasno da je dopušteno uvoziti i prodavati takve medije za pohranu slike odraslima, i to distribucijskim kanalima koji uključuju osobni kontakt između dobavljača i kupca, kojima se stoga osigurava da djeca nemaju pristup predmetnim medijima za pohranu slike. S obzirom na te čimbenike, čini se da pravila koja su predmet glavnog postupka ne prelaze ono što je potrebno za postizanje cilja koji dotična država članica nastoji ostvariti³⁷.
- U predmetu C-265/06, *Komisija Europskih zajednica protiv Portugalske Republike*, Sud je utvrdio da borba protiv kriminala i osiguravanje sigurnosti na cestama mogu biti prevladavajući razlozi od javnog interesa kojima se može opravdati ometanje slobodnog kretanja robe. Iako se čini da zabrana primjene obojenih folija na stakla putničkih vozila ili vozila za prijevoz robe „zaista vjerojatno olakšava takav pregled te je stoga primjerena za ostvarenje ciljeva borbe protiv kriminala i osiguravanja sigurnosti na cestama, ne proizlazi da je potrebna za ostvarenje tih ciljeva ili da ne postoje manje ograničavajuća sredstva za njihovo ostvarenje”³⁸. Potrebu za zabranom dodatno je narušilo to što su tijela priznala da su motorna vozila u koja su od početka ugrađena obojena stakla, u okviru ograničenja utvrđenih Direktivom Vijeća 92/22/EEZ, dopuštena na njihovu državnom području. Nadalje, postoji veliki raspon obojenih folija (od prozirnih do gotovo neprozirnih), što znači da barem neke, konkretno dovoljno prozirne, omogućuju željeni vizualni pregled unutrašnjosti motornih vozila. Sud je stoga zaključio da je zabrana obojenih folija u vozilima prekomjerna i time neproporcionalna s obzirom na cilj koji se nastoji ostvariti³⁹.

3.6. Privremena suspenzija pristupa tržištu (članak 6. Uredbe)

Ako nadležno tijelo države članice odredišta ocjenjuje robu prije donošenja odluke o ograničavanju ili uskraćivanju pristupa tržištu, to tijelo ne bi trebalo moći donositi odluke o suspenziji pristupa tržištu, osim kada se radi o slučajevima u kojima je potrebno brzo djelovanje kako bi se spriječilo nanošenje štete sigurnosti ili zdravlju osoba ili nanošenje štete okolišu, ili kako bi se spriječilo stavljanje robe na raspolaganje ako je stavljanje takve robe na

---

³⁶ Presuda od 1. srpnja 2014., *Ålands Vindkraft AB protiv Energimyndigheten*, C-573/12, EU:C:2014: 2037, točka 104.

³⁷ Presuda od 14. veljače 2008., *Dynamic Medien Vertriebs GmbH protiv Avides Media AG*, C-244/06, EU:C:2008:85, točka 48.

³⁸ Presuda od 10. travnja 2008., *Komisija protiv Portugalske Republike*, C-265/06, EU:C:2008:210, točke 38.–41.

³⁹ Presuda od 10. travnja 2008., *Komisija protiv Portugalske Republike*, C-265/06, EU:C:2008:210, točke 38.–48.

raspolaganje općenito zabranjeno zbog razloga javnog morala ili javne sigurnosti, među ostalim, na primjer, sprečavanja kriminala (uvodna izjava 29. Uredbe).

U skladu s člankom 6. stavkom 1. Uredbe, kada nadležna tijela države članice odredišta provode ocjenu robe, ona mogu privremeno suspendirati stavljanje te robe na raspolaganje na tržištu u toj državi članici samo ako:

- a) u normalnim ili razumno predvidljivim uvjetima upotrebe roba predstavlja ozbiljan rizik za sigurnost ili zdravlje ljudi ili za okoliš, uključujući rizik čiji učinci nisu trenutni, što zahtijeva brzo djelovanje nadležnog tijela; ili
- b) je stavljanje robe ili robe te vrste na tržište u toj državi članici općenito zabranjeno u toj državi članici zbog razlogâ javnog morala ili javne sigurnosti.

Ako nadležno tijelo države članice privremeno suspendira pristup tržištu, trebalo bi odmah obavijestiti dotični gospodarski subjekt, Komisiju i druge države članice (članak 6. stavak 2. Uredbe). Ako je razlog za privremenu suspenziju taj da *u normalnim ili razumno predvidljivim uvjetima upotrebe roba predstavlja ozbiljan rizik za sigurnost ili zdravlje ljudi ili za okoliš, uključujući rizik čiji učinci nisu trenutni, što zahtijeva brzo djelovanje nadležnog tijela*, obavijesti se mora priložiti detaljno tehničko ili znanstveno obrazloženje kojim se pokazuje zašto je konkretni slučaj obuhvaćen područjem primjene te točke (članak 6. stavak 2. Uredbe).

3.7. Administrativna odluka (članak 5. stavci od 9. do 13. Uredbe)

Nakon dovršetka ocjenjivanja robe nadležno tijelo države članice odredišta može odlučiti donijeti administrativnu odluku u pogledu robe koju je ocijenilo (članak 5. stavak 9. Uredbe).

Kako je prethodno navedeno, uzajamno priznavanje nije apsolutno načelo. Međutim, za sve iznimke od tog načela potrebno je utemeljeno obrazloženje. Pristup tržištu za robu koja se zakonito stavlja na tržište u drugoj državi članici ne može se ograničiti ni uskratiti samo zato što su na temelju nacionalnih pravila utvrđeni drukčiji zahtjevi za predmetnu robu. Ako postoji stvaran razlog za ograničavanje ili uskraćivanje pristupa tržištu, za svaku takvu odluku mora se navesti obrazloženje.

Dosad su se u administrativnim odlukama rijetko navodili razlozi za ograničavanje ili uskraćivanje pristupa tržištu za robu koja se zakonito stavlja na tržište u drugoj državi članici.

U članku 5. stavcima od 10. do 12. Uredbe navode se kategorije informacija koje treba navesti u administrativnoj odluci.

U administrativnoj odluci moraju se navesti *razlozi* za odluku, koji se moraju utvrditi na način koji je dovoljno detaljan i obrazložen kako bi se olakšala provedba procjene usklađenosti odluke s načelom uzajamnog priznavanja i sa zahtjevima iz Uredbe (članak 5. stavak 10. Uredbe). U administrativnu odluku moraju se uključiti posebno sljedeće informacije (članak 5. stavak 11. Uredbe):

- a) nacionalno tehničko pravilo na kojem se temelji administrativna odluka;
- b) legitimni razlozi od javnog interesa kojima se opravdava primjena nacionalnog tehničkog pravila na kojem se temelji administrativna odluka;
- c) tehnički ili znanstveni dokazi koje je nadležno tijelo države članice odredišta uzelo u obzir, uključujući, prema potrebi, sve relevantne promjene u pogledu najnovijih dostignuća do kojih je došlo od stupanja na snagu nacionalnog tehničkog pravila;

- d) sažetak argumenata (ako postoje) koje je iznio dotični gospodarski subjekt i koji su relevantni za ocjenu toga stavlja li se roba zakonito na tržište i jesu li legitimni javni interesi obuhvaćeni primjenjivim nacionalnim tehničkim pravilom države članice odredišta adekvatno zaštićeni, uzimajući u obzir obilježja predmetne robe;
- e) dokazi kojima se pokazuje da je administrativna odluka primjerena za ostvarivanje cilja koji se nastoji ostvariti i da se njome ne prelazi ono što je potrebno za ostvarivanje tog cilja.

Za potrebe članka 5. stavka 11. Uredbe „legitimni razlozi od javnog interesa” definiraju se kao bilo koji od razloga navedenih u članku 36. UFEU-a ili bilo koji drugi prevladavajući razlozi od javnog interesa (članak 3. stavak 14. Uredbe)⁴⁰.

U administrativnoj odluci moraju se utvrditi pravna sredstva dostupna u skladu s nacionalnim pravom države članice odredišta i rokovi za primjenu tih pravnih sredstava. U njoj bi trebalo navesti i upućivanje na mogućnost za gospodarske subjekte da se koriste SOLVIT-om i novim postupkom za rješavanje problema (članak 5. stavak 12. Uredbe, vidjeti i odjeljak 3.10.).

Gospodarski subjekt mora bez odgode biti obaviješten o administrativnoj odluci kojom se ograničava ili uskraćuje pristup tržištu. Odluka ne počinje proizvoditi učinke prije nego što se o njoj obavijesti dotični gospodarski subjekt (članak 5. stavci 9. i 13. Uredbe).

3.8. Obavješćivanje Komisije i drugih država članica

Nadležna nacionalna tijela moraju obavijestiti Komisiju i druge države članice:

- o privremenim suspenzijama (članak 6. stavak 2. Uredbe),
- o administrativnim odlukama (članak 5. stavak 9. Uredbe).

Za potrebe članka 5. stavka 9. i članka 6. stavka 2. Uredbe trebalo bi upotrebljavati Informacijski i komunikacijski sustav za tržišni nadzor (ICSMS) (članak 11. stavak 1. Uredbe).

Komisija se mora koristiti informacijama dostupnima u ICSMS-u za buduće ocjene Uredbe (članak 14. stavak 2. Uredbe).

O privremenim suspenzijama mora se odmah obavijestiti Komisiju i druge države članice putem ICSMS-a (članak 6. stavak 2. Uredbe).

Komisiju i druge države članice mora se obavijestiti o administrativnoj odluci putem ICSMS-a najkasnije 20 radnih dana nakon donošenja odluke (članak 5. stavak 9. Uredbe).

Prijavljenu privremenu suspenziju ili administrativnu odluku trebalo bi učitati u ICSMS.

U teoriji, ako se mjera koja se priopći putem sustava za brzu razmjenu informacija (RAPEX)⁴¹ ili sustava brzog uzbunjivanja za hranu i hranu za životinje (RASFF)⁴² odnosi na robu koja nije obuhvaćena zakonodavstvom Unije o usklađivanju, a zakonito se stavlja na

---

⁴⁰ Vidjeti i odjeljak 3.5.1.

⁴¹ U skladu s Direktivom 2001/95/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 3. prosinca 2001. o općoj sigurnosti proizvoda, SL L 11, 15.1.2002., str. 4.–17.

⁴² U skladu s Uredbom (EZ) br. 178/2002 Europskog parlamenta i Vijeća od 28. siječnja 2002. o utvrđivanju općih načela i uvjeta zakona o hrani, osnivanju Europske agencije za sigurnost hrane te utvrđivanju postupaka u područjima sigurnosti hrane, SL L 31, 1.2.2002., str. 1.–24.

tržište u drugoj državi članici, na temelju Uredbe trebalo bi priopćiti i tu mjeru upotrebom sustava ICSMS.

Namjera je Uredbe da države članice ne moraju mjeru priopćivati dvaput u slučajevima u kojima ju je potrebno priopćiti putem dvaju sustava. U članku 7. stoga se navodi da ako je administrativna odluka ili privremena suspenzija ujedno mjera o kojoj je potrebno obavijestiti putem sustava RAPEX ili RASFF, „prema ovoj Uredbi ne zahtijeva se zasebna obavijest Komisiji i drugim državama članicama ako su ispunjeni sljedeći uvjeti”: (a) u obavijesti iz sustava RAPEX ili sustava RASFF navedeno je da obavijest o mjeri vrijedi i kao obavijest u skladu s Uredbom (EU) 2019/515 i (b) navedeni su popratni dokazi potrebni za ispunjavanje zahtjeva utvrđenih u Uredbi (EU) 2019/515.

Nadležno tijelo države članice odredišta odgovorno je za učitavanje dokumenata potrebnih na temelju Uredbe. Kako je prethodno navedeno, ti su dokumenti administrativne odluke i privremene suspenzije (popraćene detaljnim tehničkim ili znanstvenim obrazloženjem u slučajevima u kojima se temelje na ozbiljnom riziku za sigurnost ili zdravlje ljudi ili za okoliš).

3.9. Pravna sredstva protiv administrativne odluke

U svim administrativnim odlukama koje nadležno tijelo države članice odredišta donese na temelju Uredbe moraju se utvrditi pravna sredstva dostupna u skladu s nacionalnim pravom i rokovi za primjenu tih pravnih sredstava (članak 5. stavak 12. Uredbe i uvodna izjava 35. Uredbe) kako bi gospodarski subjekt mogao podnijeti žalbu ili pokrenuti postupak protiv odluke. Opcije dostupne za osporavanje tih odluka ovise o pravnim sredstvima predviđenima nacionalnim pravom (tijelo za administrativne žalbe, nacionalni sudovi ili druga žalbena tijela). Općenito, u okviru nacionalnih pravosudnih sustava daje se mogućnost, izravno ili nakon administrativne žalbe, da se pred sudom podnese žalba protiv administrativne odluke nadležnog tijela da ograniči ili uskrati pristup tržištu.

Člankom 8. Uredbe uveden je novi postupak rješavanja problema kako bi se omogućilo učinkovito pravno sredstvo i ponovno uspostavilo povjerenje u uzajamno priznavanje. Taj novi postupak povjeren je mreži SOLVIT.

3.10. Što je SOLVIT?

SOLVIT je postojeća mreža centara koje su uspostavile države članice na temelju Preporuke Komisije 2013/461/EU o načelima kojima se uređuje mreža SOLVIT⁴³, a čiji je cilj brzo, djelotvorno i neformalno rješavanje problema na koje pojedinci i poduzeća nailaze kada im javna tijela uskrate prava na jedinstvenom tržištu u EU-u.

SOLVIT je neformalan izvansudski mehanizam za rješavanje problema koji je alternativa sudskim postupcima. Pruža praktična rješenja za pojedince i poduzeća koji imaju poteškoće u prekograničnim situacijama povezanim s jedinstvenim tržištem, a koje je prouzročilo tijelo javne vlasti. SOLVIT je besplatna usluga koju pružaju nacionalne administracije u svim državama članicama EU-a te Islandu, Lihtenštajnu i Norveškoj. Načela kojima je uređen rad SOLVIT-a navedena su u Preporuci Komisije 2013/461/EU, u kojoj je određeno da svaka

---

⁴³ Preporuka Komisije 2013/461/EU od 17. rujna 2013. o načelima kojima se uređuje mreža SOLVIT, SL L 249, 19.9.2013., str. 10.

država članica mora osigurati dovoljno resursa za centar SOLVIT-a kako bi se omogućilo njegovo sudjelovanje u mreži⁴⁴.

Postupak u SOLVIT-u mogu pokrenuti gospodarski subjekti na koje utječe administrativna odluka. U Preporuci 2013/461/EU nije naveden nikakav rok za pokretanje postupka u SOLVIT-u. Međutim, ako gospodarski subjekti odluče koristiti SOLVIT, savjetuje im se da u što kraćem roku dostave administrativnu odluku SOLVIT-u. S obzirom na to da je SOLVIT neformalni mehanizam, pribjegavanjem postupku u SOLVIT-u ne odgađaju se službeni rokovi za podnošenje upravne žalbe ili žalbe sudu niti se time zamjenjuju takve žalbe. Ako gospodarski subjekt za vrijeme trajanja postupka u SOLVIT-u podnese žalbu sudu, uobičajena je praksa da obavijesti centar SOLVIT. Centar SOLVIT zaustavit će postupak u SOLVIT-u čime prestaje rad centra SOLVIT na predmetu⁴⁵.

Ako je nacionalnim sustavima predviđena mogućnost da se upravna žalba protiv administrativne odluke nadležnog tijela da ograniči ili uskrati pristup tržištu podnese pred tijelom odgovornim za nadzor tog nadležnog tijela (ovisno o primjenjivom sustavu u predmetnoj državi članici), određena tijela mogu odlučiti privremeno zaustaviti postupak ako je u tijeku postupak rješavanja problema putem SOLVIT-a. Tako se nadzornom tijelu omogućuje da uzme u obzir postupak u SOLVIT-u.

Sve predmete SOLVIT-a rješavaju SOLVIT-ov nacionalni centar i nadležni centar⁴⁶. Nacionalni centar obično se nalazi u državi članici podnositelja pritužbe, dok je nadležni centar u državi članici tijela protiv kojeg je podnesena pritužba. Nacionalni centar odgovoran je za pravnu ocjenu problema i pripremu predmeta prije nego što ga podnese centru SOLVIT u državi tijela protiv kojeg je podnesena pritužba⁴⁷. Nadležni centar odgovoran je za pronalazak rješenja za podnositelje pritužbi, uključujući objašnjenje primjenjivog prava Unije, i trebao bi redovito obavješćivati nacionalni centar o napretku pritužbe⁴⁸.

Centri SOLVIT-a koriste se sigurnim internetskim sustavom za rješavanje predmeta⁴⁹. To omogućuje učinkovitu komunikaciju i pridonosi potpunoj transparentnosti. Komisija ima pristup tom sustavu, prati kvalitetu rješavanja predmeta te nudi pomoć i pojašnjenja u složenim predmetima.

3.11. SOLVIT i postupak rješavanja problema na temelju članka 8. Uredbe

Postupak u SOLVIT-u opisan u Preporuci 2013/461/EU razlikuje se od posebnog postupka rješavanja problema predviđenog člankom 8. Uredbe. Glavna je razlika u tim postupcima mogućnost da centri SOLVIT traže od Komisije da dostavi mišljenje.

---

⁴⁴ Točka 2. odjeljka IV. Preporuke 2013/461/EU.

⁴⁵ Točka 6. odjeljka III. Preporuke 2013/461/EU.

⁴⁶ Točka 1. odjeljka V. pododjeljka A Preporuke 2013/461/EU.

⁴⁷ Točka 2. odjeljka V. pododjeljka B Preporuke 2013/461/EU.

⁴⁸ Točka 2. odjeljka V. pododjeljka C Preporuke 2013/461/EU.

⁴⁹ Internetska baza podataka SOLVIT neovisni je modul u okviru Informacijskog sustava unutarnjeg tržišta. S obzirom na tu tehničku integraciju, pravila iz Uredbe (EU) br. 1024/2012 Europskog parlamenta i Vijeća od 25. listopada 2012. o administrativnoj suradnji putem Informacijskog sustava unutarnjeg tržišta i stavljanju izvan snage Odluke Komisije 2008/49/EZ („Uredba IMI”) (SL L 316/1 od 14.11.2012.) o obradi osobnih podataka i povjerljivih informacija primjenjuju se i na postupke mreže SOLVIT. U Preporuci o mreži SOLVIT dalje se navode određeni oblici obrade osobnih podataka u mreži SOLVIT, u skladu s Uredbom IMI.

U postupku SOLVIT opisanom u Preporuci 2013/461/EU ne daje se mogućnost da centri SOLVIT traže mišljenje Komisije. Međutim, člankom 8. stavkom 1. Uredbe predviđeno je da, ako je gospodarski subjekt pokrenuo postupak u SOLVIT-u, nacionalni centar ili nadležni centar može zatražiti mišljenje Komisije radi pomoći u rješavanju predmeta. Taj se posebni postupak primjenjuje samo u slučajevima u kojima su tijela izdala administrativnu odluku u skladu s člankom 5. Uredbe. To uključuje mogućnost da jedan centar SOLVIT zatraži od Komisije da ocijeni je li administrativna odluka usklađena s načelom uzajamnog priznavanja i zahtjevima iz Uredbe (članak 8. stavci 1. i 2. Uredbe). Rokovi za postupak rješavanja problema na temelju Uredbe dulji su nego za uobičajeni postupak u SOLVIT-u kako bi se Komisiji dalo dovoljno vremena da dostavi mišljenje.

Da bi se gospodarske subjekte informiralo o tome da im je dostupan poseban postupak rješavanja problema iz Uredbe, u svim administrativnim odlukama koje nacionalna tijela izdaju na temelju Uredbe mora se navesti upućivanje na mogućnost da gospodarski subjekti koriste SOLVIT i postupak rješavanja problema utvrđen člankom 8. Uredbe (članak 5. stavak 12. Uredbe; vidjeti i odjeljak 3.7.). Na primjer, u administrativnu odluku mogao bi se uključiti odjeljak poput sljedećeg:

„Ovu odluku možete dostaviti SOLVIT-u pod uvjetima utvrđenima u Preporuci 2013/461/EU. Nacionalni centar ili nadležni centar može zatražiti mišljenje Komisije kako bi se pomoglo u rješavanju predmeta, u skladu s člankom 8. stavkom 1. Uredbe (EU) 2019/515.”.

SOLVIT je od početka dostupan gospodarskim subjektima koji se suočavaju s problemima na jedinstvenom tržištu. SOLVIT će i dalje na uobičajeni način rješavati druge probleme povezane sa stavljanjem robe na tržište u drugoj državi članici, kao što je izostanak odgovora nadležnog tijela ili odbijanje donošenja odluke. Međutim, takvi problemi nisu dovoljni za pokretanje posebnog postupka rješavanja problema utvrđenog u članku 8. Uredbe.

3.12. Mišljenje Komisije u kontekstu postupka rješavanja problema iz članka 8. Uredbe

Ako se neformalnim pristupom SOLVIT-a ne postignu rezultati, nego preostanu sumnje u pogledu usklađenosti administrativne odluke s načelom uzajamnog priznavanja, bilo koji od uključenih centara SOLVIT može zatražiti od Komisije da dostavi mišljenje (članak 8. stavak 1. Uredbe). Svrha je toga Komisiji omogućiti da ocijeni je li nacionalna administrativna odluka usklađena s načelom uzajamnog priznavanja i zahtjevima iz Uredbe (članak 8. stavak 2. Uredbe). Među ostalim, Komisija bi trebala razmotriti dokumente i informacije dostavljene u okviru postupka u SOLVIT-u. Može tražiti dodatne informacije ili dokumente posredovanjem relevantnog centra SOLVIT (članak 8. stavak 3. Uredbe).

Komisija mora dovršiti svoju ocjenu i izdati mišljenje u roku od 45 radnih dana od primitka zahtjeva za donošenje mišljenja (što ne uključuje vrijeme koje je Komisiji potrebno da dobije prethodno navedene dodatne informacije i dokumente) (članak 8. stavak 4. Uredbe). Mišljenje bi trebalo zahvatiti samo pitanje je li administrativna odluka usklađena s načelom uzajamnog priznavanja i zahtjevima iz Uredbe (članak 8. stavak 2. Uredbe). Prema potrebi, u mišljenju treba utvrditi sva problematična pitanja koja bi trebalo riješiti u okviru predmeta u SOLVIT-u ili dati preporuke za pomoć u rješavanju predmeta (članak 8. stavak 4. Uredbe). Mišljenje Komisije mora se uzeti u obzir tijekom postupka u SOLVIT-u (članak 8. stavak 6. Uredbe).

Komisija putem relevantnog centra SOLVIT dostavlja svoje mišljenje dotičnom gospodarskom subjektu i nadležnim tijelima. Mišljenje priopćuje i svim državama članicama putem Informacijskog i komunikacijskog sustava za nadzor tržišta – ICSMS (članak 8.

stavak 6. Uredbe). Gospodarski subjekt može se koristiti mišljenjem Komisije iz članka 8. stavka 4. Uredbe i staviti ga na raspolaganje svim relevantnim trećim stranama.

Ako Komisija tijekom ocjenjivanja primi informacije o tome da je predmet riješen, nije dužna izdati mišljenje (članak 8. stavak 5. Uredbe).

To što Komisija izdaje mišljenje ne utječe na njezine ovlasti na temelju članka 258. UFEU-a (uvodna izjava 40. Uredbe).

3.13. Uloga kontaktnih točaka za proizvode (članak 9. Uredbe)

Uredbom se uvelike olakšava stavljanje robe koja nije obuhvaćena pravilima Unije o usklađivanju na tržište u drugim državama članicama, ali i stavlja veća odgovornost na gospodarske subjekte. Oni moraju biti upoznati s relevantnim nacionalnim pravilima ne samo u državi članici u kojoj zakonito stavljaju na tržište svoju robu, nego i u državi članici odredišta, na primjer, s tim postoji li postupak prethodnog odobrenja.

Kako gospodarski subjekti ne bi bili prepušteni sami sebi u prikupljanju informacija o proizvodu u državama članicama, Uredbom se njihovo prikupljanje olakšava preko kontaktnih točaka za proizvode. Na temelju članka 9. stavka 1. Uredbe kontaktne točke za proizvode moraju pružati svoje usluge u skladu s Uredbom (EU) 2018/1724 (Uredba o jedinstvenom digitalnom pristupniku)⁵⁰. Kontaktne točke za proizvode trebale bi imati adekvatnu opremu i resurse (članak 9. stavak 1. i uvodna izjava 42. Uredbe) kako bi mogle ispunjavati važnu zadaću olakšavanja komunikacije između nacionalnih tijela i gospodarskih subjekata.

Kontaktne točke za proizvode moraju pružati sljedeće informacije putem interneta (članak 9. stavak 2. Uredbe):

- a) informacije o načelu uzajamnog priznavanja i primjeni Uredbe na državnom području njihove države članice, uključujući informacije o postupku ocjene robe na temelju članka 5. Uredbe;
- b) podatke za izravni kontakt s nadležnim tijelima u njihovoj državi članici, uključujući pojedinosti o tijelima odgovornima za nadzor nad provedbom nacionalnih tehničkih pravila koja se primjenjuju na državnom području njihove države članice;
- c) informacije o pravnim sredstvima i postupcima dostupnima na državnom području njihove države članice u slučaju spora između nadležnog tijela i gospodarskog subjekta, među ostalim o postupku rješavanja problema koji je utvrđen u članku 8. Uredbe.

Iako su kontaktne točke za proizvode odgovorne za stavljanje najvažnijih podataka na raspolaganje na svojim internetskim stranicama (vidjeti članak 9. stavak 2. i uvodnu izjavu 42. Uredbe), gospodarski subjekti ili nadležna tijela država članica mogu im se i izravno obratiti, a kontaktne točke moraju im dostaviti daljnje informacije u roku od 15 radnih dana od primitka zahtjeva (članak 9. stavci 3. i 4. Uredbe). Te daljnje informacije moraju davati besplatno (članak 9. stavak 5. Uredbe). Kontaktne točke za proizvode trebale bi obavljati zadaće povezane s pružanjem informacija o proizvodu, među ostalim elektroničkih primjeraka nacionalnih tehničkih pravila ili internetskog pristupa nacionalnim tehničkim

---

⁵⁰ Uredba (EU) 2018/1724 Europskog parlamenta i Vijeća od 2. listopada 2018. o uspostavi jedinstvenog digitalnog pristupnika za pristup informacijama, postupcima, uslugama podrške i rješavanja problema te o izmjeni Uredbe (EU) br. 1024/2012, SL L 295, 21.11.2018., str. 1.–38.

pravilima, ne dovodeći u pitanje nacionalna pravila kojima se uređuje distribucija nacionalnih tehničkih pravila (uvodna izjava 42. Uredbe).

Nacionalna tijela mogu stupiti u kontakt s kontaktnim točkama za proizvode ili tijelima iz druge države članice (npr. država članica podrijetla/prvog zakonitog stavljanja na tržište) i zatražiti od njih informacije kako bi provjerila podatke koje su gospodarski subjekti dostavili tijekom ocjene robe (vidjeti članke 5. i 9. te članak 10. stavak 3. Uredbe). Kontaktne točke za proizvode mogu se usto koristiti radi olakšavanja kontakata među relevantnim nadležnim tijelima (članak 10. stavak 3. Uredbe).

Međutim, od kontaktnih točaka za proizvode ne bi trebalo zahtijevati dostavu primjeraka normi koje podliježu pravima intelektualnog vlasništva tijelâ ili organizacija za normizaciju ili osiguravanje internetskog pristupa tim normama (uvodna izjava 42. Uredbe).

Člankom 10. Uredbe utvrđena su pravila o administrativnoj suradnji kojima se propisuju najvažnija područja u kojima je potrebna učinkovita suradnja kontaktnih točaka za proizvode i nacionalnih tijela.

3.14. Administrativna suradnja (članak 10. Uredbe)

Uredbom se jačaju kontaktne točke za proizvode kao jedan od glavnih kanala komunikacije za uzajamno priznavanje te se poboljšava komunikacija između njih i nadležnih tijela država članica.

Jedan od oblika administrativne suradnje predviđen Uredbom razmjena je službenika među državama članicama te organiziranje zajedničkih programa osposobljavanja i podizanja svijesti za tijela i poduzeća (članak 10. stavak 1. točka (c) Uredbe). Komisija osigurava suradnju među nadležnim tijelima i kontaktnim točkama za proizvode različitih država članica, dok države članice osiguravaju da njihova nadležna tijela i kontaktne točke za proizvode sudjeluju u tim aktivnostima (članak 10. stavci 1. i 2. Uredbe).

Administrativna suradnja osobito je važna za ocjenu robe. Nadležna tijela države članice odredišta mogu putem sustava ICSMS stupiti u kontakt s nadležnim tijelima države članice prvog zakonitog stavljanja na tržište ako trebaju provjeriti informacije koje je dostavio gospodarski subjekt (članak 5. stavak 7. Uredbe). Nadležna tijela trebala bi odgovoriti na te zahtjeve u roku od 15 radnih dana i dostaviti sve informacije važne za provjeru podataka i dokumenata koje je gospodarski subjekt dostavio tijekom ocjene predmetne robe (članak 10. stavak 3. Uredbe).

Kontaktne točke za proizvode mogu se koristiti radi olakšavanja kontakata među relevantnim nadležnim tijelima u roku od 15 radnih dana za dostavu traženih informacija (članak 10. stavak 3. Uredbe).

4. PRETHODNA OCJENA NACIONALNIH TEHNIČKIH PRAVILA – DIREKTIVA (EU) 2015/1535 I KLAUZULA O JEDINSTVENOM TRŽIŠTU

Direktiva (EU) 2015/1535⁵¹ važan je alat za sprečavanje tehničkih prepreka trgovini proizvodima koji nisu ili su tek djelomično obuhvaćeni zakonodavstvom Unije o usklađivanju. Pomaže osigurati šire i bolje uzajamno priznavanje tako što se njome od država

---

⁵¹ Direktiva (EU) 2015/1535 Europskog parlamenta i Vijeća od 9. rujna 2015. o utvrđivanju postupka pružanja informacija u području tehničkih propisa i pravila o uslugama informacijskog društva, SL L 241, 17.9.2015., str. 1.

članica zahtijeva da obavijeste Komisiju o svim nacrtima tehničkih propisa o proizvodima i uslugama informacijskog društva prije nego što ih donesu u nacionalnom pravu.

Direktiva (EU) 2015/1535 i Uredba primjenjuju se u različitim fazama životnog ciklusa tehničkog propisa. Njima se zajednički osigurava da nacionalni propisi ni u kojem dijelu životnog ciklusa ne uzrokuju neopravdane prepreke trgovini.

Postupak obavješćivanja na temelju Direktive (EU) 2015/1535 omogućuje Komisiji i državama članicama da ispituju tehničke propise o proizvodima i uslugama informacijskog društva koje pojedinačne države članice planiraju donijeti. Njime se sprečava pojava novih tehničkih prepreka trgovini tako što se osigurava da nacionalno zakonodavstvo bude usklađeno s pravom Unije i načelima unutarnjeg tržišta. Postupkom se poduzećima i drugim dionicima omogućuje i da dostave primjedbe na priopćene nacрте u bazi podataka Informacijskog sustava tehničkih propisa (TRIS).

Važna značajka postupka pravne su posljedice neusklađenosti. Sud je u presudi u predmetu C-194/94⁵² utvrdio načelo prema kojem povreda obveze priopćavanja (članak 5. Direktive (EU) 2015/1535) rezultira time da predmetni tehnički propisi postaju neprimjenjivi na način da se ne mogu primijeniti protiv pojedinaca.

Sud je presudio da se Direktiva (EU) 2015/1535 mora tumačiti kao da ima izravan učinak, što znači da bi se pojedinci trebali moći izravno pozivati na nju u predmetima pred nacionalnim sudovima u kojima se spore s nadležnim tijelima. Odlučio je i da je nacionalno pravo neprimjenjivo jer nije bilo priopćeno. Sud je naveo da bi primjenjivost propisa koji nisu priopćeni ometala ostvarivanje cilja i svrhe Direktive te da bi države članice bile u iskušenju da ih ne priopćuju. Presuda u predmetu C-194/94 imala je velike posljedice na učinak Direktive (EU) 2015/1535. Presuda općenito znači da nije moguće obvezati poduzeća da poštuju nacionalna tehnička pravila koja nisu priopćena.

Ipak, to što je tehnički propis priopćen ne znači da se jamči da će se primjenjivati u skladu s pravom Unije. Priopćeno tehničko pravilo i dalje može utjecati na slobodno kretanje robe, ovisno o tome kako ga nacionalna tijela primjenjuju. Tu treba uzeti u obzir Uredbu (EU) 2019/515 o uzajamnom priznavanju kako bi se osigurala pravilna primjena pravila u svakom pojedinačnom slučaju, na način koji je usklađen s načelom uzajamnog priznavanja.

Kako bi se podigla osviještenost nacionalnih tijela i gospodarskih subjekata o načelu uzajamnog priznavanja, države članice trebale bi razmotriti uvođenje jasnih i nedvosmislenih „klauzula o jedinstvenom tržištu” u svoja nacionalna tehnička pravila (uvodna izjava 16. Uredbe) kako bi se smanjio rizik da ta pravila uzrokuju regulatorne prepreke trgovini⁵³ i kako bi se olakšala primjena tog načela. U postupku obavješćivanja na temelju Direktive (EU) 2015/1535 Komisija redovito preporučuje da tijela predmetne države članice, prema potrebi, u nacrt koji priopćuju uvrste klauzulu o jedinstvenom tržištu, kako je utvrđeno u dokumentu *Paket o robi: Jačanje povjerenja u jedinstveno tržište*⁵⁴. U nastavku je navedena dodatno pojašnjena verzija klauzule.

---

⁵² Presuda od 30. travnja 1996., *CIA Security protiv Signalson*, C-194/94, EU:C:1996:172. Vidjeti i presudu od 26. rujna 2000., *Unilever*, C-443/98, EU:C:2000:496 i presudu od 19. prosinca 2019., *Kazneni postupak protiv X*, C-390/18, EU:C:2019:1112.

⁵³ Izvešće Europske komisije Europskom parlamentu, Vijeću i Europskom gospodarskom i socijalnom odboru o primjeni Direktive (EU) 2015/1535 od 2014. do 2015., COM(2017) 788 final, str. 5.

⁵⁴ Vidjeti Komunikaciju Komisije Europskom parlamentu, Vijeću i Europskom gospodarskom i socijalnom odboru, *Paket o robi: Jačanje povjerenja u jedinstveno tržište*, COM(2017) 787 final od 19. prosinca 2017.

Roba zakonito stavljena na tržište u drugoj državi članici Europske unije ili Turskoj, ili roba koja je podrijetlom iz ugovornih stranaka Sporazuma o EGP-u te je u njima zakonito stavljena na tržište smatra se kompatibilnom s ovim pravilima. Primjena tih pravila podliježe Uredbi (EU) 2019/515 od 19. ožujka 2019. o uzajamnom priznavanju robe koja se zakonito stavlja na tržište u drugoj državi članici.

5. VEZA IZMEĐU UREDBE (EU) 2019/515 I DIREKTIVE 2001/95/EZ

Direktivom 2001/95/EZ⁵⁵ o općoj sigurnosti proizvoda („GPSD“) određeno je da se na tržište smiju stavljati samo sigurni proizvodi (članak 3. GPSD-a) te su utvrđene obveze proizvođača i distributerâ u pogledu sigurnosti proizvoda. Njome se nadležnim tijelima daje pravo da zabrane sve opasne proizvode ili da donesu sve ostale odgovarajuće mjere (članak 8. GPSD-a).

GPSD se primjenjuje na proizvode za potrošače, osobito na one koji podliježu zakonodavstvu Unije o usklađivanju (ako to zakonodavstvo ne sadržava posebne odredbe s istim ciljem kao i u Direktivi 2001/95/EZ) i na one koji ne podliježu usklađivanju na razini EU-a (članak 1. stavak 2. i članak 2. točka (a) GPSD-a).

Uredba se primjenjuje i na robu široke potrošnje i na nepotrošačku robu ili aspekte robe koji nisu obuhvaćeni zakonodavstvom Unije o usklađivanju.

5.1. Mjere o proizvodima koji predstavljaju rizik za zdravlje i sigurnost potrošača

U GPSD-u je opisan postupak koji nadležna tijela trebaju slijediti radi primjene odgovarajućih mjera ako proizvodi predstavljaju rizik, kao što su mjere iz članka 8. stavka 1. točaka od (b) do (f). Članci 5. i 6. Uredbe ne utječu na primjenu članka 8. stavka 1. točaka od (b) do (f) ni članka 8. stavka 3. Direktive 2001/95/EZ (vidjeti članak 2. stavak 6. Uredbe).

5.2. Mjere o proizvodima za potrošače koji predstavljaju druge rizike

Kad je riječ o proizvodima za potrošače, Uredba se primjenjuje ako nadležna tijela države članice namjeravaju na temelju nacionalnog tehničkog pravila i zbog razloga koji nisu rizik za zdravlje i sigurnost potrošača ograničiti ili uskratiti pristup tržištu za proizvod za potrošače koji nije obuhvaćen zakonodavstvom Unije o usklađivanju, a koji se zakonito stavlja na tržište u drugoj državi članici. To bi, na primjer, mogao biti slučaj kad ta tijela zbog ekoloških razloga spriječe stavljanje proizvoda na tržište iako on ne predstavlja rizik za zdravlje i sigurnost potrošača.

---

⁵⁵ Direktiva 2001/95/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 3. prosinca 2001. o općoj sigurnosti proizvoda, SL L 11, 15.1.2002., str. 4.